Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (Judecător V.Chisilița)
Dosarul nr. 3a-312/26
2-24110673-02-3a-18022026

D E C I Z I E

27 mai 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorilor Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia
Grefier Jumiga Tamara

examinând în ședință publică, cererea de apel depusă de avocatul Hriplivaia Valentina acționînd în interesele SRL ”Santehcomplect” împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 20 noiembrie 2025, în cauza de contencios administrativ intentată de Societatea cu Răspundere Limitată „Santehcomplect” împotriva Serviciului Vamal și Biroului Vamal Centru cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

A C O N S T A T A T:

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 2 octombrie 2024, Societatea cu Răspundere Limitată „Santehcomplect” (în continuare SRL „Santehcomplect”) a depus o acțiune în judecată împotriva Serviciului Vamal și Biroului Vamal Centru cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că prin intermediul brokerului vamal, a importat marfa.

În conformitate cu legislația în vigoare, marfa a fost declarată prin depunerea la organul vamal a declarațiilor vamale de import ***** din 22 iulie 2024.

În conformitate cu Codul Vamal al Republicii Moldova declarația vamală care se depune la organul vamal, trebuie să fie însoțită de toate documentele necesare vămuirii. Astfel, la vămuirea mărfii importate de către SRL „Santehcomplect”, organului vamal i-au fost prezentate toate actele conform legii care confirmă valoarea în vamă declarată.

Potrivit legii, din momentul ce declarația vamală a fost înregistrată, aceasta este supusă controlului vamal, care include în sine controlul documentar și controlul fizic al mărfurilor declarate, iar la fiecare etapă de verificare a declarației vamale se întocmește actul de inspecție.

Conform actului de inspecție din 24 iulie 2024, în temeiul art. 15 alin. (8) din Codul Vamal, în vederea confirmării valorii în vamă declarate reprezentantul organului vamal a solicitat declarantului prezentarea actelor și anume: 1) contractul aferent tranzacției de import și acordurile la el (în original); 2) corespondența comercială purtată în vederea încheierii și negocierii prețurilor; 3) comenzile de livrare; declarația vamală de export CN, 5) oferta de preț a vânzătorului/producătorului pentru marfa; 6) proforma- invoice; 7) contract cu referire la serviciile de transport, 8) dispoziția de plată pentru cheltuieli de transport; 9) act de verificare cu exportatorul. De asemenea Serviciul Vamal a solicitat prezentarea suplimentară a informației în termen de 30 zile. Folosindu-se de dreptul său, declarantul a prezentat actele suplimentare

solicitate în termenul stabilit de reprezentantul organului vamal: contractul comercial; oferta de preț a vânzătorului/producătorului pentru marfa price list; proforma- invoice; facturi fiscale, act de verificare cu exportatorul, extras din cont BC „Moldindconbank", ordin de plată, corespondența comercială purtată în vederea încheierii și negocierii prețurilor; scrisoare de lămurire din partea producătorului chinez, invocând că mai sunt acte, care urmează să parvină pe parcurs.

Examinând setul de documente prezentat, colaboratorii vamali au ajuns la concluzia că setul de documente nu confirmă pe deplin veridicitatea datelor privind valoarea în vamă declarată de declarant, constatând în actul de inspecție din 25 iulie 2024 un șir de presupuse neconformități în baza cărora a motivat dubiile privind valoarea mărfii în vamă, apărând dubii de subevaluare, stabilind valoarea pentru art. 1- 178,37 lei/kg. La 7 august 2024 „Santehcomplect" SRL s-a adresat cu cerere prealabilă prin care a solicitat anularea actelor de inspecție din 24 iulie 2024 și din 25 iulie 2024 prin care a fost majorată valoarea mărfii în vamă pe declarația ***** din 22 iulie 2024. Prin răspunsul Serviciului Vamal din 6 septembrie 2024 cererea prealabilă a fost respinsă ca nefondată. Reclamantul consideră că Decizia cu privire la cererea prealabilă din 6 septembrie 2024, actul de inspecție din 24 iulie 2024 și din 25 iulie 2024 prin care a fost majorată valoarea mărfii în vamă pe declarația ***** din 22 iulie 2024 sunt neîntemeiate și care urmează a fi anulate. Adițional reclamatul face trimitere la art. 3, 5, 10, 11, 17, 20, 21, 162, 166, 208, 189, 206 CA RM.

Potrivit art. 8 alin. (3) din Legea nr.1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal, în cazul în care nu există date ce ar confirma corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sunt veridice (inclusiv sunt sub nivelul valorii lor de producție) și/sau nu sunt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicând consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de prezenta lege. În sensul acestei norme, determinarea valorii în vamă a mărfii prin metodele alternative este aplicabilă doar în cazul lipsei datelor ce ar confirma valoarea sau în cazul în care datele prezentate de declarant nu sunt veridice. SRL „Santehcomplect" a prezentat contractul comercial nr. l; oferta de preț a vânzătorului/producătorului pentru marfa, price list, proforma-invoice; facturi fiscale, act de verificare cu exportatorul, extras din cont BC „Moldindconbank", ordin de plată, corespondența comercială purtată în vederea încheierii și negocierii prețurilor; scrisoare de lămurire din partea producătorului chinez.

Mai indică reclamantul că organul vamal a neglijat și explicațiile declarantului din care rezultă că contractul nr. 1 din 1 aprilie 2024 nu se referă la comanda respectivă, contractul respectiv este întocmit pentru marfa care va fi livrată în condițiile achitării pe măsură realizării. Comanda respectivă a fost achitată integral înainte de încărcarea containerului, ce se confirmă prin declarația de export platforma -invoice, actul de verificare semnat de ambele părți și nu în ultimul rând prin achitarea mărfii supuse importului care este achitată prin intermediul băncilor comerciale. În platforma-invoice nu se face referire la acest contract, dar este menționat că achitarea se face integral T/T. La solicitarea organului vamal suplimentar a fost prezentată scrisoarea- lămurire din partea producătorului chinez, precum că marfa a fost achitată integral în sumă de 146 558,72 dolari SUA și marfa sub marca comercială „ Trigor" și „Dionis" aparține ambelor companii ale firmei producătoare, adică companiilor „TAIZNOU ZNONGYUE SANITARY WARE CO: LTD " și „ZHEJIANG GUYU SANITARY WARE CO.LTD". La caz, lipsesc circumstanțe sau probe care ar demonstra că aceste acte prezentate nu ar fi veridice.

Potrivit art. 10 al aceleiași legi, (1) valoarea în vamă a mărfii introduse pe teritoriul vamal se determină prin următoarele metode: a) în baza valorii tranzacției, respectiv în baza prețului efectiv plătit sau de plătit; b) în baza valorii tranzacției cu marfă identică; c) în baza valorii tranzacției cu marfa similară; d) în baza costului unitar al mărfii; e) în baza valorii calculate a mărfii; f) prin metoda de rezervă. (2) Principala metodă dintre cele specificate la alin. (1) este metoda determinării valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă. În cazul în care metoda principală nu poate fi aplicată, se folosesc alte metode. Fiecare din metodele succesive se aplică doar în cazul în care valoarea în vamă a mărfii nu poate fi determinată prin metoda precedentă... ”. Astfel, în conformitate cu prevederile codului vamal baza inițială pentru valoarea în vamă a mărfurilor este valoarea de tranzacție, adică prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

Conform acordului de la Marrakesh, încheiat la 15 aprilie 1994, privind constituirea Organizației Mondiale a Comerțului, semnat de Republica Moldova la Geneva la 8 mai 2001 prin Protocolul de aderare a Republicii Moldova la acordul respectiv ratificat de Republica Moldova prin legea nr. 218 - XV don 01.06.2001, taxele vamale se evaluează la valoarea reală care este valoarea de tranzacție. Prin derogare la această regulă, dreptul autorității vamale de a stabili, printr-o echivalență verificabilă, o altă valoare vamală este recunoscută numai în cazul posibilității de determinare a valorii reale și în situația unor dubii rezonabile privind veridicitatea valorii declarate de importator. În situația de față, SRL „Santehcomplect” la vămuirea mărfii, a prezentat toate documentele justificative, care confirmă prevenirea și costul mărfii suspuse vămuirii și care permite aplicarea metodei principale specificate în art. 10 alin. (1) al Legii cu privire la tariful vamal nr. 1380-XIII din 20 noiembrie 1997, pentru determinarea valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției. Cu toate acestea, Biroul Vamal nu s-a condus de prevederile legale citate supra și a constatat greșit valoarea mărfii importate, astfel nefondat stabilind valoarea pentru art. 1- 178,37 lei/kg.

Reclamantul consideră că normele sus menționate au fost grav încălcate, deoarece colaboratorul vamal a neglijat obligația aplicării consecutive a metodelor determinării valorii și a aplicat direct metoda de rezervă. Aplicarea metodei de rezervă nu poate fi făcută discreționar, lucrătorului vamal revenindu-i obligativitatea motivării inaplicabilității metodei precedente. Autoritatea vamală în contradicție cu prevederile codului vamal a considerat inoportun aplicarea metodelor prevăzute de art. 81-83 cod vamal și a aplicat fără nici-o explicare metoda prevăzută la art. 84 cod vamal, respingând metoda 2-5, or, din actele de inspectare emise de vameș, nu rezultă epuizarea încercărilor de aplicare în mod consecutiv a metodelor de determinare a valorii în vamă. La baza calculării valorii în vamă a mărfii conform metodei I, se ia prețul efectiv plătit sau de plătit, fapt prevăzut expres în codul vamal.

Astfel, conform Codului Vamal, în cazul în care valoarea în vamă este declarată prin aplicarea art. 72-74, organul vamal verifică declarația vamală și actele/ informațiile prezentate de către declarant în acest sens pentru a se asigura de corectitudinea determinării valorii în vamă și aplicării metodei alese în corespundere cu dispozițiile caracteristice acesteia. Dacă valoarea în vamă declarată corespunde dispozițiilor de aplicare a metodei alese de către declarant, organul vamal acceptă valoarea și metoda declarată. Atunci când valoarea în vamă determinată de către declarant nu corespunde dispozițiilor de aplicare a metodei alese, organul vamal acționează potrivit procedurii prevăzute de art. 80 din cod. Suplimentar de către declarant au fost prezentate declarațiile vamale anterioare și invoice, din care rezultă clar că este aceeași marfă, cu aceleași coduri ca și în platforma invoice***** din 20.04.2024.

Mai indică reclamantul că organul vamal nu a luat în considerație că prețul pe kg a mărfii similare din Declarația vamală ***** din 26 decembrie 2023 era 133,69 lei, pe Declarația vamală ***** din 22 iulie 2024 prețul kg pe marfa similară este de 149,41 lei (marfa identică). Organul vamal nu a ținut cont de facturile fiscale de livrare, unde este indicată marfa identică, cu aceleași coduri ca și pe platforma invoice (adaosul comercial nu depășește 30%). Astfel, organul vamal nu a explicat din ce considerente a refuzat aplicarea metodei I, cât și neaplicarea metodelor 2-5, având la dispoziție toată informația necesară. De către organul vamal nu a fost indicat ce literă din acest punct a fost încălcat și nici nu au fost anexate probe care ar demonstra careva încălcări de către declarant. Astfel, în cazul în care în urma îndeplinirii declarației vamale conform metodei I, colaboratorul vamal a constatat vreo încălcare din cele menționate mai sus, acesta din urmă putea să refuză validarea declarației conform metodei I. Respectiv, în actul de inspecție vizat nu este indicat nici unul din temeiurile de refuz stipulate de legislație, organul vamal urma să argumenteze încălcările depistate și să prezinte probe în acest sens, ceea ce nu a făcut.

Reclamantul afirmă că decizia cu privire la cererea prealabilă a fost recepționată la 11 septembrie 2024. Astfel, consideră că prezenta acțiune este înaintată cu respectarea termenului prevăzut de lege.

SRL „Santehcomplect" a solicitat:

- *anularea Deciziei cu privire la cererea prealabilă din 6 septembrie 2024;*
- *anularea actelor de inspecție din 24 iulie 2024 și din 25 iulie 2024 prin care a fost majorată valoarea mărfii în vamă pe declarația ***** din 22 iulie 2024;*
- *obligarea validării declarației vamale ***** conform metodei I;*
- *încasarea cheltuielilor de judecată -taxa de timbru și cheltuieli pentru acordarea serviciilor juridice din contul pârâților.*

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 20 noiembrie 2025, s-a respins acțiunea în contencios administrativ înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Santehcomplect" împotriva Serviciului Vamal și Biroului Vamal Centru cu privire la anularea actelor de inspecție din 24 iulie 2024 și din 25 iulie 2024 aferente declarației vamale ***** din 22 iulie 2024 prin care a fost majorată valoarea mărfii în vamă, anularea deciziei Serviciului Vamal nr. ***** din 6 septembrie 2024 emisă la soluționarea cererii prealabile, cu obligarea validării declarației vamale ***** conform metodei I.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 25 noiembrie 2025, avocatul Hriplivaia Valentina acționînd în interesele SRL „Santehcomplect" a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 20 noiembrie 2025, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Iar, la 11 martie 2026, avocatul Hriplivaia Valentina acționînd în interesele SRL „Santehcomplect" a prezentat apelul desfășurat.

În motivarea apelului, apelanta a susținut că hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 20 noiembrie 2025 este neîntemeiată, fiind pronunțată cu aplicarea eronată a normelor de drept material și cu aprecierea incompletă și arbitrară a probelor administrate.

Aceasta a relatat că, la declararea în vamă a mărfurilor importate prin declarația vamală nr. ***** din 22.07.2024, a prezentat toate documentele necesare pentru confirmarea valorii în vamă declarate, inclusiv contractul comercial, invoice, proforma-invoice, oferta producătorului,

ordinele de plată, extrasul bancar, actul de verificare cu exportatorul, corespondența comercială și explicațiile suplimentare solicitate de autoritatea vamală. Cu toate acestea, autoritatea vamală a refuzat aplicarea metodei valorii de tranzacție și a majorat valoarea în vamă prin aplicarea metodei de rezervă.

Apelanta a menționat că instanța de fond nu a cercetat complet starea de fapt și a preluat concluziile autorității vamale fără a analiza efectiv toate înscrisurile prezentate și fără a indica motivele pentru care acestea nu confirmau valoarea reală a tranzacției. De asemenea, a notat că instanța nu a explicat de ce documentele prezentate, analizate în ansamblu, nu erau suficiente pentru confirmarea prețului efectiv plătit.

Totodată, apelanta a precizat că instanța nu a examinat argumentul esențial referitor la obligativitatea aplicării cu prioritate a metodei valorii de tranzacție, prevăzută de Codul vamal, și nici nu a verificat dacă autoritatea vamală a justificat imposibilitatea aplicării succesive a metodelor prevăzute de lege înainte de a recurge la metoda de rezervă. În opinia acesteia, autoritatea vamală nu a demonstrat imposibilitatea aplicării metodelor prevăzute de art. 72- 83 din Codul vamal și nu a motivat corespunzător aplicarea directă a metodei prevăzute la art. 84.

Apelanta a mai susținut că autoritatea vamală nu a demonstrat existența unor îndoieli întemeiate privind valoarea declarată și nu a prezentat probe care să dovedească faptul că documentele prezentate ar fi neveridice sau că valoarea declarată nu ar corespunde prețului real al tranzacției. Aceasta a arătat că simpla existență a unor suspiciuni generate de sistemul de analiză a riscurilor nu putea justifica respingerea metodei valorii de tranzacție.

De asemenea, apelanta a criticat concluziile instanței de fond referitoare la pretinsa neconcordanță dintre invoice și ordinul de plată, susținând că diferența era explicată prin celelalte înscrisuri aflate la dosar și prin scrisoarea explicativă emisă de producătorul chinez, din care rezulta că marfa fusese achitată integral înainte de expediere. Totodată, a notat că instanța a acordat o importanță disproporționată pretinsei lipse a semnăturilor de pe actul de verificare, fără a aprecia probatoriul în ansamblu.

Apelanta a mai menționat că autoritatea vamală nu a ținut cont de declarațiile vamale anterioare privind mărfuri identice sau similare, de prețurile practicate la importurile precedente și de facturile fiscale depuse, deși acestea confirmau valoarea declarată și permiteau aplicarea metodelor succesive prevăzute de lege.

În final, apelanta a susținut că actele administrative contestate nu conțin o motivare suficientă privind persistența îndoielilor întemeiate și imposibilitatea aplicării metodei valorii de tranzacție, iar instanța de fond nu a exercitat un control judecătoresc efectiv asupra legalității acestora, limitându-se la validarea concluziilor autorității vamale fără verificarea legalității, temeiniciei și proporționalității măsurilor adoptate. În consecință, aceasta a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Poziția intimate:

La 13 mai 2026, partea intimată Serviciul Vamal, Biroul Vamal Centru a depus referință asupra cererii de apel, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 20 noiembrie 2025.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 18 februarie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Bagrin Lucia.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost pronunțat public la 20 noiembrie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 25 noiembrie 2025 (f. d. 84-86). Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la 15 noiembrie 2024, iar motivarea apelului a fost depusă la 2 decembrie 2024, adică cu respectarea prevederilor art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței instanței de apel, reprezentantul intimatului Serviciul Vamal, Biroul Vamal Centru, Lungu Cristina, a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărârii instanței de fond, a susținut motivele expuse în referință.

Reprezentantul apelantei SRL „Santehcomplect” în ședința de judecată a instanței de apel, nu s-a prezentat, procedura de citare a fost respectată. Astfel, Colegiul judiciar consideră posibilă examinarea cauzei în lipsa apelantei.

Aprecierea instanţei de apel:

Audiind explicațiile reprezentantului intimatului, analizând normele procesuale și starea de fapt constatată în privința cererii de apel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare, dar neîntemeiat, motiv pentru care se impune respingerea cererii de apel, din următoarele considerente.

Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ

În conformitate cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Se reține, că prin acțiunea depusă, SRL „Santehcomplect” a revendicat apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art.17 Cod administrativ.

În acord cu dispozițiile art. 39 din Codul administrativ, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit.

(2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

În conformitate cu art. 189 din Codul administrativ, (1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

În temeiul art. 10 din Codul administrativ, (1) Actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 din Codul administrativ, (1) Actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

În conformitate cu art. 19 din Codul administrativ, Cererea prealabilă este instituţia care oferă o cale de soluţionare prejudiciară a litigiilor administrative.

Potrivit art. 162 din Codul administrativ, (1) Procedura prealabilă urmăreşte scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale.

(2) Dacă autoritatea publică nu soluţionează petiţia în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă.

(3) Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul;

b) emiterea unui act administrativ individual.

În conformitate cu art. 208 din Codul administrativ, (1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege.

După cum rezultă din materialele cauzei elucidate anterior, urmează că, pînă la înaintarea acţiunii în contencios administrativ, intimatul/reclamant a respectat procedura prealabilă.

În temeiul dispozițiilor art. 209 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia;

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar statuează că, acțiunea înaintată de SRL „Santehcomplect”, a fost depusă în instanța de contencios administrativ în termen, cât și cu respectarea procedurii prealabile, din care motive, instanța de fond corect a conchis asupra admisibilității acțiunii și a reținut spre examinare fondul cerințelor formulate în acțiune.

Cu referire la fondul acțiunii:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (HirroBalani v. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr. 21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

Colegiul judiciar menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Examinând legalitatea hotărârii atacate prin prisma motivelor invocate în cererea de apel, a materialelor cauzei și a normelor de drept incidente raportului juridic litigios, Colegiul judiciar reține că soluția pronunțată de prima instanță este rezultatul unei interpretări și aplicări corecte a dispozițiilor legale care guvernează controlul jurisdicțional asupra activității administrative desfășurate de autoritățile publice.

Controlul exercitat de instanța de contencios administrativ nu are ca finalitate substituirea autorității administrative în exercitarea atribuțiilor conferite acesteia de lege și nici reevaluarea oportunității măsurilor adoptate, ci verificarea conformității activității administrative cu exigențele legalității, proporționalității, bunei administrări și respectării drepturilor persoanelor vizate. În această ordine de idei, instanța este chemată să stabilească dacă actul administrativ contestat a fost emis de autoritatea competentă, cu respectarea procedurii prevăzute de lege, în

temeiul unei situații de fapt corect stabilite, prin aplicarea corespunzătoare a normelor de drept material și cu respectarea drepturilor procedurale ale persoanei interesate.

În conformitate cu art. 20 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care pretinde că prin activitatea administrativă a unei autorități publice i-a fost încălcat un drept ori un interes legitim recunoscut de lege este îndreptățită să solicite protecția acestuia pe calea contenciosului administrativ. Norma menționată consacră principiul controlului judecătoresc asupra activității administrației publice, reprezentând una dintre garanțiile fundamentale ale statului de drept și ale principiului supremației legii.

În același sens, art. 189 alin. (1) din Codul administrativ stabilește că orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. Din interpretarea sistemică a acestor dispoziții rezultă că obiectul controlului judiciar îl constituie verificarea legalității activității administrative, respectiv examinarea conformității actului administrativ individual sau a operațiunilor administrative cu normele de drept aplicabile raportului juridic dedus judecății.

În materia evaluării vamale, aceste principii generale ale contenciosului administrativ trebuie interpretate în coroborare cu normele speciale ale Codului vamal nr. 95/2021, care conferă autorității vamale competența exclusivă de a verifica exactitatea informațiilor furnizate de declarant și de a stabili valoarea în vamă a mărfurilor în conformitate cu metodele și procedurile instituite de lege.

Astfel, instanța de contencios administrativ nu este chemată să stabilească ea însăși valoarea în vamă a mărfurilor și nici să efectueze o nouă evaluare vamală, atribuții care aparțin exclusiv organului vamal, ci să verifice dacă autoritatea administrativă și-a exercitat competențele în limitele stabilite de lege, dacă motivele care au determinat neacceptarea valorii declarate sunt obiective, suficiente și susținute de probe și dacă procedura administrativă a respectat garanțiile conferite declarantului de legislația vamală.

Sub acest aspect, Completul de judecată reține că procedura de determinare a valorii în vamă reprezintă o procedură administrativă specială, caracterizată printr-un pronunțat caracter tehnic, în cadrul căreia autoritatea vamală beneficiază de competențe specializate în verificarea autenticității și veridicității documentelor comerciale prezentate la import. Această competență nu exclude controlul judecătoresc, însă determină limitele acestuia, în sensul că instanța verifică legalitatea raționamentului administrativ și existența unei baze factuale suficiente pentru adoptarea deciziei, fără a substitui propria apreciere tehnică celei realizate de organul vamal, atât timp cât aceasta din urmă este fundamentată pe criterii obiective, verificabile și conforme normelor legale.

În egală măsură, Colegiul judiciar reține că activitatea autorității vamale este guvernată de principiul legalității și de principiul aflării adevărului material, consacrate de Codul administrativ, precum și de obligația autorității publice de a stabili din oficiu toate circumstanțele relevante pentru emiterea unui act administrativ legal. În consecință, atunci când, în cadrul verificării unei declarații vamale, apar elemente obiective care pun sub semnul îndoielii exactitatea valorii declarate, autoritatea vamală nu numai că este îndreptățită, ci este obligată să întreprindă măsurile prevăzute de lege pentru verificarea acestor suspiciuni, întrucât acceptarea necondiționată a unei valori neverificate ar contraveni atât dispozițiilor Codului vamal, cât și interesului public privind perceperea corectă a drepturilor de import.

Prin urmare, controlul judecătoresc exercitat în prezenta cauză vizează dacă Serviciul Vamal a identificat existența unor împrejurări obiective care justificau inițierea verificărilor suplimentare, dacă a respectat garanțiile procedurale conferite declarantului pe parcursul

procedurii administrative, dacă motivele reținerii imposibilității aplicării metodei valorii de tranzacție sunt pertinente și susținute de materialul probator administrat și dacă recurgerea la metodele subsidiare de evaluare a avut loc cu respectarea ordinii și condițiilor prevăzute de Codul vamal.

Numai în ipoteza în care s-ar constata că autoritatea vamală a acționat în afara limitelor competenței sale legale, a încălcat normele procedurale esențiale ori și-a fundamentat concluziile pe împrejurări inexistente sau insuficient probate, actele administrative contestate ar putea fi considerate afectate de un viciu de legalitate susceptibil de a atrage anularea acestora. În lipsa unor asemenea împrejurări, instanța de contencios administrativ nu este îndreptățită să înlocuiască aprecierea autorității competente cu propria apreciere asupra valorii economice a mărfurilor sau asupra oportunității soluției administrative adoptate.

În acest context, Completul specializat va analiza în continuare dacă, în raport cu dispozițiile speciale ale Codului vamal nr. 95/2021 și ale Regulamentului de punere în aplicare a acestuia, Serviciul Vamal a respectat cadrul normativ aplicabil determinării valorii în vamă și dacă motivele care au stat la baza respingerii metodei valorii de tranzacție sunt conforme exigențelor impuse de lege.

Analizând criticile formulate de apelantă prin prisma normelor speciale care reglementează determinarea valorii în vamă a mărfurilor importate, Completul de judecată reține că litigiul pendinte vizează, în esență, legalitatea refuzului Serviciului Vamal de a accepta valoarea în vamă declarată potrivit metodei valorii de tranzacție și legalitatea recurgerii la metoda reziduală de evaluare.

În acest context, Colegiul judiciar apreciază necesară expunerea cadrului normativ care guvernează evaluarea în vamă a mărfurilor, întrucât această procedură constituie un mecanism juridic complex, supus unor reguli speciale, derogatorii de la dreptul comun al raporturilor contractuale dintre părțile unei tranzacții comerciale.

Regimul juridic al valorii în vamă este reglementat de Capitolul III al Titlului II din Codul vamal nr. 95/2021, dispozițiile art. 71-84 reprezentând transpunerea în dreptul intern a principiilor consacrate de Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț (GATT 1994), cunoscut și sub denumirea de Acordul OMC privind evaluarea în vamă. Finalitatea acestui mecanism este aceea de a asigura stabilirea unei valori în vamă bazate pe criterii obiective, verificabile și uniforme, excluzând atât stabilirea arbitrară sau fictivă a valorii mărfurilor, cât și posibilitatea diminuării artificiale a bazei de calcul a drepturilor de import.

În acest sens, principiul fundamental care guvernează evaluarea vamală este acela că valoarea în vamă trebuie să reflecte valoarea economică reală a mărfurilor importate, iar nu o valoare declarativă acceptată exclusiv în considerarea înscrisurilor prezentate de operatorul economic. Tocmai din acest motiv, normele privind evaluarea în vamă instituie un echilibru între dreptul importatorului de a beneficia de metoda valorii de tranzacție și obligația autorității vamale de a verifica autenticitatea și exactitatea informațiilor prezentate.

Potrivit art. 71 din Codul vamal nr. 95/2021, valoarea în vamă constituie baza de aplicare a măsurilor tarifare și netarifare prevăzute de legislația vamală și se determină în conformitate cu regulile stabilite de art. 72-80 din același act normativ.

Norma citată consacră caracterul imperativ al regulilor privind evaluarea în vamă, acestea fiind destinate să asigure perceperea corectă a obligațiilor fiscale aferente importului și aplicarea uniformă a legislației vamale.

În conformitate cu art. 72 alin. (1) din Codul vamal, regula generală este aceea că valoarea în vamă se stabilește potrivit valorii de tranzacție, respectiv prețului efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile vândute în vederea exportului către teritoriul vamal al Republicii Moldova, ajustat, după caz, cu elementele prevăzute de art. 74 și art. 75 din Cod.

Așadar, legiuitorul acordă prioritate valorii de tranzacție, aceasta reprezentând metoda principală și preferențială de evaluare vamală.

Totuși, contrar susținerilor apelantei, instanța subliniază că metoda valorii de tranzacție nu operează în mod automat și nici nu conferă declarantului un drept absolut de a impune autorității vamale acceptarea valorii înscrise în factura comercială.

Dimpotrivă, dispozițiile art. 72 alin. (3) din Codul vamal condiționează aplicarea metodei valorii de tranzacție de întrunirea cumulativă a mai multor cerințe esențiale, respectiv inexistența unor restricții care afectează valoarea mărfurilor, lipsa unor condiții care influențează prețul, inexistența unor beneficii ulterioare necuantificabile în favoarea vânzătorului și inexistența unei relații între părți care să influențeze prețul tranzacției.

Aceste condiții demonstrează că obiectul verificării efectuate de autoritatea vamală nu îl constituie exclusiv existența unei facturi comerciale sau a unui contract, ci autenticitatea și credibilitatea întregii tranzacții comerciale, astfel încât valoarea declarată să reflecte în mod real prețul efectiv plătit sau care urmează a fi plătit pentru mărfurile importate.

În același sens, art. 72 alin. (2) din Codul vamal definește noțiunea de „preț efectiv plătit sau de plătit”, arătând că aceasta reprezintă totalitatea plăților efectuate sau care urmează a fi efectuate de cumpărător, direct sau indirect, în beneficiul vânzătorului, drept condiție a vânzării mărfurilor.

Rezultă că existența unei corespondențe între documentele comerciale, condițiile contractuale și executarea obligațiilor de plată reprezintă o condiție indispensabilă pentru validarea valorii declarate.

De altfel, această concluzie este consolidată și de dispozițiile Regulamentului de punere în aplicare a Codului vamal, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 92/2023.

Astfel, potrivit pct. 95^1 din Regulament, verificarea corectitudinii determinării valorii în vamă se realizează în baza analizei riscurilor efectuate de Serviciul Vamal, iar valoarea declarată este acceptată numai dacă aceasta corespunde valorii de tranzacție și poate fi verificată prin documentele prezentate.

La rândul său, pct. 95^2 stabilește obligația funcționarului vamal de a confrunta informațiile înscrise în declarația vamală și în documentul de valoare cu toate actele justificative prezentate de declarant, acceptarea metodei valorii de tranzacție fiind condiționată de îndeplinirea tuturor cerințelor prevăzute de Codul vamal și de regulamentul de aplicare.

Prin urmare, legislația vamală nu consacră un principiu al prezumției absolute de veridicitate a valorii declarate de importator, ci, dimpotrivă, instituie obligația autorității vamale de a verifica exactitatea acesteia ori de câte ori există elemente obiective susceptibile să pună la îndoială autenticitatea valorii declarate.

Acest mecanism de verificare este expres reglementat de pct. 95^2 din Regulament, care prevede că, în cazul în care funcționarul vamal constată că nu sunt întrunite condițiile de aplicare a metodei valorii de tranzacție, înainte de emiterea unei decizii nefavorabile, acesta este obligat să comunice declarantului motivele care justifică suspiciunile sale și să îi acorde posibilitatea de a prezenta explicații și documente suplimentare.

Această obligație procedurală reprezintă expresia dreptului la apărare și a principiului audierii persoanei înainte de emiterea unui act administrativ nefavorabil, consacrate de art. 15

alin. (8) din Codul vamal și, în plan general, de principiile procedurii administrative prevăzute de Codul administrativ.

În același timp, legiuitorul a prevăzut că simpla prezentare a unor documente suplimentare nu conduce automat la acceptarea valorii declarate.

Astfel, potrivit pct. 95^5 din Regulament, documentele și explicațiile prezentate sunt supuse unei examinări efective de către autoritatea vamală, iar numai în situația în care acestea înlătură suspiciunile privind autenticitatea valorii declarate funcționarul vamal este obligat să accepte metoda valorii de tranzacție.

În caz contrar, pct. 95^6 din același Regulament stabilește că, dacă suspiciunile persistă și după examinarea documentelor prezentate, funcționarul vamal este obligat să motiveze respingerea metodei valorii de tranzacție și să procedeze la determinarea valorii în vamă prin aplicarea succesivă a metodelor subsidiare prevăzute de Codul vamal.

Rezultă, așadar, că legiuitorul nu condiționează respingerea metodei valorii de tranzacție de demonstrarea unei fraude vamale sau a relei-credințe din partea importatorului, ci exclusiv de imposibilitatea verificării caracterului real și exact al valorii declarate pe baza documentelor prezentate.

Această interpretare corespunde și jurisprudenței constante dezvoltate în materia evaluării vamale la nivelul dreptului Uniunii Europene, ale cărei principii au fost preluate de legislația națională. Potrivit acestei jurisprudențe, existența unor îndoieli rezonabile, obiective și motivate cu privire la exactitatea valorii declarate este suficientă pentru a justifica solicitarea de informații suplimentare și, în măsura în care aceste îndoieli nu sunt înlăturate, pentru a fundamenta refuzul autorității vamale de a accepta valoarea de tranzacție.

În consecință, Colegiul judiciar reține că metoda valorii de tranzacție, deși reprezintă regula generală în materia evaluării vamale, nu constituie o metodă absolută și necondiționată. Aplicarea acesteia presupune existența unei tranzacții reale, reflectată de documente concordante, complete și verificabile, care să permită autorității vamale să stabilească fără echivoc că valoarea declarată reprezintă prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate.

Prin urmare, în situația în care documentele prezentate relevă neconcordanțe ori nu permit confirmarea caracterului real al valorii declarate, autoritatea vamală este nu doar îndreptățită, ci obligată să refuze aplicarea metodei prevăzute de art. 72 din Codul vamal și să procedeze la aplicarea succesivă a metodelor subsidiare prevăzute de art. 73-84 din același cod, cu respectarea ordinii imperative stabilite de legiuitor.

Raportând aceste considerente la circumstanțele concrete ale prezentei cauze, instanța urmează să examineze dacă neconcordanțele constatate de Serviciul Vamal erau de natură să justifice existența unor îndoieli rezonabile privind exactitatea valorii declarate și dacă procedura administrativă desfășurată de autoritatea vamală a respectat exigențele impuse de legislația aplicabilă.

Raportând cadrul normativ expus la circumstanțele concrete ale cauzei, Completul specializat constată că Serviciul Vamal a acționat în limitele competențelor conferite de Codul vamal și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

Din materialele dosarului rezultă că, la verificarea declarației vamale nr. ***** din 22 iulie 2024, prin intermediul sistemului informațional ASYCUDA World, organul vamal a identificat un risc de subevaluare a mărfurilor declarate, fapt care a determinat inițierea procedurii de verificare suplimentară a valorii în vamă. Or, potrivit pct. 95^1 din Regulamentul de punere în aplicare a Codului vamal, verificarea valorii declarate în baza analizei riscurilor constituie o

etapă firească a procedurii de evaluare vamală și nu poate fi calificată drept o ingerință arbitrară în activitatea declarantului.

În continuare, autoritatea vamală a respectat garanțiile procedurale prevăzute de art. 15 alin. (8) din Codul vamal și pct. 95^2 din Regulament, comunicând declarantului motivele care au generat suspiciunile privind valoarea declarată și solicitând prezentarea documentelor justificative suplimentare.

Examinând înscrisurile prezentate, Colegiul judiciar reține că suspiciunile organului vamal nu au fost lipsite de fundament.

Astfel, factura comercială nr.***** din 20 aprilie 2024 prevedea expres condiția de plată „100% T/T before shipment”, în timp ce ordinul de plată prezentat confirma transferul unei sume de 109 481,45 USD, inferioară valorii totale a mărfurilor înscrise în factură, de 146 558,72 USD. Diferența semnificativă dintre suma facturată și cea achitată nu a fost justificată prin acte suplimentare care să demonstreze existența unor modificări contractuale, reduceri comerciale ori alte împrejurări capabile să explice executarea parțială a obligației de plată.

Totodată, actul de reconciliere a decontărilor prezentat autorității vamale nu era semnat de părțile contractante, astfel încât acesta nu putea constitui un mijloc de probă apt să confirme situația plăților dintre părți.

În aceste condiții, Colegiul judiciar apreciază că documentele prezentate de declarant nu au fost suficiente pentru a înlătura îndoielile rezonabile privind caracterul real al valorii declarate. Simpla existență a contractului comercial, a facturii și a altor înscrisuri nu este suficientă pentru acceptarea metodei valorii de tranzacție, atât timp cât aceste documente nu sunt concordante și nu permit verificarea efectivă a prețului plătit sau de plătit.

Prin urmare, criticile apelantei referitoare la caracterul pretins nejustificat al solicitării documentelor suplimentare și la obligația autorității vamale de a accepta automat valoarea declarată sunt neîntemeiate, întrucât contravin mecanismului de verificare instituit de Codul vamal și Regulamentul de punere în aplicare.

Colegiul judiciar apreciază că, în raport cu neconcordanțele constatate și insuficiența documentelor justificative prezentate, Serviciul Vamal a concluzionat în mod întemeiat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 72 din Codul vamal pentru acceptarea valorii în vamă determinate potrivit metodei valorii de tranzacție.

În aceste împrejurări, autoritatea vamală era obligată să urmeze succesiunea metodelor subsidiare de evaluare prevăzută de art. 73-84 din Codul vamal, acestea având caracter succesiv și imperativ.

Din actul de inspecție din 25 iulie 2024 rezultă că organul vamal a analizat succesiv posibilitatea aplicării metodelor întemeiate pe valoarea tranzacției mărfurilor identice și similare, a metodei deductive și a metodei valorii calculate, motivând imposibilitatea utilizării fiecăreia dintre acestea prin lipsa informațiilor necesare pentru determinarea valorii în vamă.

Doar după excluderea motivată a acestor metode, autoritatea vamală a procedat la determinarea valorii în vamă în temeiul art. 84 din Codul vamal, utilizând metoda reziduală, în conformitate cu ordinea imperativă stabilită de legiuitor.

Contrar susținerilor apelantei, Colegiul judiciar constată că organul vamal nu a înlăturat arbitrar metoda valorii de tranzacție și nici nu a aplicat direct metoda reziduală, ci a respectat succesiunea legală a metodelor de evaluare și a motivat imposibilitatea aplicării fiecăreia dintre acestea.

În consecință, Colegiul judiciar apreciază că actele administrative contestate au fost emise cu respectarea dispozițiilor art. 71-84 din Codul vamal și ale Regulamentului de punere în aplicare, nefiind identificate vicii de legalitate care să justifice anularea acestora.

Totodată, Completul specializat nu poate primi nici susținerea apelantei potrivit căreia contractul de vânzare-cumpărare nr. 1 din 01 aprilie 2024 nu ar fi vizat livrarea aferentă declarației vamale litigioase și, prin urmare, nu putea constitui temei pentru verificarea efectuată de organul vamal.

Or, din materialele cauzei rezultă că însuși declarantul a prezentat contractul respectiv în cadrul procedurii administrative, în scopul confirmării valorii în vamă declarate și al justificării tranzacției comerciale. În aceste condiții, autoritatea vamală era îndreptățită să examineze acest înscris în coroborare cu celelalte documente prezentate și să verifice concordanța dintre clauzele contractuale, condițiile de plată și documentele care atestau executarea obligațiilor asumate de părți.

Mai mult, eventualele explicații formulate ulterior în cadrul procesului judiciar, în sensul că respectivul contract ar reglementa alte livrări sau relații comerciale dintre părți, nu sunt de natură să înlăture legalitatea conduitei organului vamal, întrucât aprecierea legalității actelor administrative se realizează prin raportare la situația de fapt și la înscrisurile de care dispunea autoritatea la momentul emiterii actelor contestate. Or, la acel moment, Serviciul Vamal a procedat la evaluarea documentelor prezentate chiar de declarant, fără a depăși limitele competenței conferite de lege și fără a interpreta arbitrar conținutul acestora.

În aceeași ordine de idei, Colegiul judiciar reține că nici susținerea apelantei potrivit căreia prezentarea contractului, a facturii comerciale și a ordinului de plată ar fi fost suficientă pentru acceptarea automată a metodei valorii de tranzacție nu poate fi primită. După cum s-a arătat anterior, legislația vamală nu instituie o prezumție absolută de veridicitate a documentelor comerciale prezentate de declarant, ci conferă autorității vamale obligația de a verifica dacă acestea sunt concordante și permit stabilirea, în mod obiectiv și verificabil, a prețului efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate. În măsura în care documentele prezentate conțin neconcordanțe ori nu justifică pe deplin valoarea declarată, organul vamal este îndreptățit să respingă metoda prevăzută de art. 72 din Codul vamal și să recurgă la metodele subsidiare de evaluare, cu respectarea succesiunii prevăzute de lege.

În consecință, Completul de judecată apreciază că niciuna dintre criticile formulate de apelantă nu este aptă să răstoarne concluziile primei instanțe sau să demonstreze existența vreunui viciu de legalitate al actelor administrative contestate, acestea fiind emise cu respectarea competenței, procedurii și normelor de drept material incidente.

În urma verificării legalității hotărârii atacate prin prisma motivelor invocate în cererea de apel, a materialelor dosarului și a dispozițiilor legale incidente, instanța de apel concluzionează că prima instanță a stabilit în mod complet și corect circumstanțele de fapt relevante pentru soluționarea litigiului și a aplicat corespunzător normele de drept material incidente raportului juridic dedus judecății.

Contrar susținerilor apelantei, materialul probator administrat confirmă că autoritatea vamală a identificat împrejurări obiective care justificau existența unor îndoieli rezonabile cu privire la exactitatea valorii în vamă declarate, îndoieli generate de neconcordanțele constatate între documentele comerciale prezentate și documentele care atestau executarea obligațiilor de plată. În aceste condiții, Serviciul Vamal a procedat în mod legitim la inițierea verificărilor suplimentare și la solicitarea documentelor justificative prevăzute de legislația vamală,

exercitându-și atribuțiile conferite de Codul vamal nr. 95/2021 și de Regulamentul de punere în aplicare a acestuia.

Totodată, Colegiul judiciar reține că autoritatea administrativă a respectat garanțiile procedurale instituite de art. 15 alin. (8) și (10) din Codul vamal, comunicând declarantului motivele care au determinat punerea la îndoială a valorii declarate, acordându-i posibilitatea de a prezenta explicații și documente suplimentare și motivând, în mod suficient, actele administrative contestate. Or, respectarea acestor garanții procedurale demonstrează că procedura administrativă s-a desfășurat cu respectarea dreptului la apărare și a principiilor bunei administrări.

Colegiul judiciar apreciază, de asemenea, că în mod întemeiat autoritatea vamală a constatat imposibilitatea aplicării metodei valorii de tranzacție prevăzute de art. 72 din Codul vamal, întrucât documentele prezentate nu au fost de natură să confirme fără echivoc că valoarea declarată reprezintă prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate. În aceste împrejurări, organul vamal era obligat să urmeze succesiunea metodelor subsidiare de evaluare prevăzută de art. 73-84 din Codul vamal, iar din actele dosarului rezultă că imposibilitatea aplicării fiecăreia dintre metodele anterioare a fost motivată corespunzător, recurgerea la metoda reziduală fiind realizată cu respectarea ordinii imperative stabilite de legiuitor.

Sub acest aspect, Completul judiciar reiterează că exercitarea controlului judecătoresc în materia contenciosului administrativ nu presupune substituirea instanței în atribuțiile conferite de lege autorității vamale și nici stabilirea unei noi valori în vamă a mărfurilor, ci exclusiv verificarea legalității activității administrative desfășurate. Or, în prezenta cauză, nu au fost identificate elemente care să demonstreze că Serviciul Vamal și-ar fi exercitat atribuțiile cu exces de putere, cu încălcarea normelor procedurale ori printr-o aplicare eronată a dispozițiilor legale incidente.

Prin urmare, criticile formulate în cererea de apel nu sunt de natură să infirme concluziile primei instanțe și nici să demonstreze existența unor vicii de legalitate care ar atrage anularea actelor administrative contestate. Dimpotrivă, argumentele invocate de apelantă reprezintă, în esență, o reiterare a susținerilor formulate în fața instanței de fond, care au fost examinate și corect înlăturate prin hotărârea atacată, fără ca în calea de atac să fie prezentate argumente juridice sau elemente de fapt noi, apte să conducă la o altă soluție.

În consecință, Completul judiciar constată că hotărârea primei instanțe este legală, întemeiată și corespunde circumstanțelor de fapt stabilite în cauză și dispozițiilor legale aplicabile, motiv pentru care nu există temeiuri pentru reformarea acesteia.

Prin urmare, în temeiul dispozițiilor Codului administrativ care reglementează examinarea apelului împotriva hotărârilor pronunțate în materia contenciosului administrativ, apelul declarat de SRL „Santehcomplect” urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea hotărârii instanței de fond și a actelor administrative contestate.

În final, Colegiul judiciar notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelanta nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelantă sunt nefondate şi combătute

integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat avocatul Hriplivaia Valentina acționînd în interesele SRL „Santehcomplect” şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de avocatul Hriplivaia Valentina acționînd în interesele SRL ”Santehcomplect”.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 20 noiembrie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului,
judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia